

OPERA
Sezon XLIX

Stanisław Moniuszko

Straszny Dwór

Zamek Królewski w Niepołomicach
maj 2003

Dyrektor Naczelny
Bogusław Nowak

Z-ca Dyrektora ds. Ekonomicznych
Piotr Rozkrut

Z-ca Dyrektora ds. Techniczno- Administracyjnych
Andrzej Gurda

OPERA KRAKOWSKA
finansowana jest przez
Województwo Małopolskie

Sponsor Opery Krakowskiej

BANK BPH

BANK PBK

Bank Przemysłowo-Handlowy PBK SA

ISBN 83-916224-8-7

Stanisław Moniuszko

Straszny Dwór

Libretto:

Jan Chęciński

Prapremiera:

Warszawa, 28 września 1865

Realizatorzy

Kierownictwo muzyczne: Tadeusz Kozłowski

Współpraca: Piotr Sułkowski

Reżyseria: Laco Adamik

Scenografia: Barbara Kędzierska

Choreografia: Przemysław Śliwa

Przygotowanie Chóru: Ewa Bator

Spektakl zrealizowany we współpracy
z Marszałkiem Województwa Małopolskiego,
Burmistrzem Miasta i Gminy Niepołomice
oraz Fundacją Zamek Królewski w Niepołomicach

Zamek Królewski w Niepołomicach

16, 17, 18 maja 2003

Żywot artysty skromnego

Stanisław Moniuszko urodził się w 1819 w Ubielu na Litwie. Kompozycji oraz sprawności w zakresie gry instrumentalnej uczył się w Warszawie i Mińsku, a potem w Wilnie; w 1858 – w wyniku powodzenia premiery *Halki* – objął stanowisko dyrektora Opery Warszawskiej. Reprezentując postawę nieustającej aktywności w pracy twórczej, był równocześnie wzorem obywatela zaangażowanego w problemy społeczne i polityczne swego narodu; np. w okresie poprzedzającym wybuch Powstania Styczniowego uczestniczył w wielu demonstracjach o charakterze niepodległościowym. Kilkakrotnie odbywał podróże po krajach europejskich (m.in. Niemcy, Francja) które, wszakże – poza Rosją – nie przyniosły mu spodziewanych i owocnych kontaktów artystycznych. Dopiero u schyłku życia doświadczył poważniejszych sukcesów – jego *Halka* wystawiona została kolejno we Lwowie, Pradze, Moskwie i Petersburgu. Pogrzeb kompozytora w 1872 – artysty obdarzonego przez rodaków szczególnym uznaniem – stał się wielką manifestacją patriotyczną.

Znaczenie Moniuszki w historii kultury polskiej jest ogromne. Wprawdzie nigdy nie był nowatorem formalnym, a świat idei ówczesnej muzyki postępowej wydał mu się raczej daleki i obcy, ale w czasach niewoli tworzył muzykę głęboko patriotyczną, bogactwo pomysłów czerpiąc ze skarbnicy muzyki ludowej i wielkiej narodowej literatury. Moniuszko jest naszym wybitnym twórcą operowym, a jego *Halka* i *Straszny dwór* – z uwagi na zawarte w nich elementy rdzennie narodowe – z biegiem lat przyjęły funkcję patriotycznych symboli. Kompozytor zdobywał doświadczenie sceniczne pisząc – jeszcze podczas pobytu w Wilnie – operetki i wodewile (np. *Nocleg w Apeninach*, *Ideal*, *Karmaniol*, *Nowy Don Kichot*). Powszechnie uznanie i popularność przyniosła kompozytorowi pierwsza jego opera, *Halka*, której wartości – wspaniała inwencje melodyczna, nerw dramatyczny oraz ostre akcenty krytyki społecznej – przemawiają i dzisiaj do słuchaczy z niesłabnącą siłą. Ale także później powstałe dzieła sceniczne Moniuszki wciąż zachwycają swymi walorami muzycznymi i widowiskami. *Straszny dwór* – podobnie jak wcześniejsza *Hrabina* – jest operą komiczną, sławiącą męstwo i rycerskie przymioty ducha, wyszydającą natomiast obce mody i wzory. Jednakże nie w samej fabule, lecz w tle obyczajowym – ukazującym serdeczny obraz dawnej, niepodległej Polski – kryła się wymowa polityczna dzieła, po premierze warszawskiej zdjęto z afisza przez carską cenzurę. Pełną manifestacją operowego talentu Moniuszki okazały się także dwie jego jednoaktówki: *Verbum nobile* (żartobliwie drwiące z przywilejów szlacheckiej braci) i *Flis* (sielanka mieszczańska rozgrywająca się na pobrzeżu Wisły). Powstałe w ostatnich latach życia kompozytora utwory sceniczne – *Paria* i *Beata* – nie dorównują już jego poprzednim osiągnięciom.

Józef Opalski

Libretto

Osoby:

Miecznik - baryton

Hanna - sopran

Jadwiga, siostra Hanny - mezzosopran

Damazy, prawnik - tenor

Stefan - tenor

Zbigniew - bas

Cześnikowa - sopran

Maciej, sługa - baryton

Skołuba - bas

Marta - sopran

Grześ - tenor

Stara niewiasta - mezzosopran

*Współtowarzysze broni Stefana i Zbigniewa,
myśliwi, wieśniacy*

Akt pierwszy

Prolog

Dwaj rycerze, bracia Stefan i Zbigniew powracają do domu po zakończonej bitwie. Żegnając się z kolegami postanawiają się nie żenić, by w każdej chwili być w gotowości na wezwanie Ojczyzny i składają "kawalerskie śluby" (*Dobrze, dobrze, panie bracie...*).

Odłona druga

Stefan i Zbigniew wracają szczęśliwi w rodzinne strony witani przez najbliższych (*Cichy domku...*). Ich śluby zaraz na początku są wystawiane na próbę – Cześnikowa ma już bowiem upatrzone panny dla kawalerów (*Witam was, witam was...*). Stryjenka zabiera się szybko do zadania, gdyż wie, iż panice zamierzają odwiedzić przyjaciela rodziny, Miecznika, w jego posiadłości. Tam - o czym już wie Cześnikowa, ale jeszcze nie wiedzą tego kawalerowie, mieszkają dwie urodziwe panny. Dlatego stryjenka opisuje Kalinów jako miejsce pełne zagrożeń, ale nie jest i tak w stanie powstrzymać braci od odwiedzin.

Akt drugi

Tymczasem we dworze Miecznika dziewczęta, wśród nich także Hanna i Jadwiga, zajmują się haftowaniem (*Spod igiełek kwiaty rosną...*) i zgodnie z tradycją wigilii Nowego Roku wróżą z wosku. Oczywiście obie siostry pragną zobaczyć w odlewie twarze przyszłych mężów (*Już ogień płonie...*). Swoją twarz we francuskiej peruce w jednym z tych woskowych zwierciadeł chciałby zobaczyć Damazy (prawnik, przyjaciel Miecznika). Miecznik opisuje jednak cechy idealnych kandydatów – oddanych Ojczyźnie żołnierzy - na mężów swoich córek (*Kto z mych dziewczek serce której...*). Zabawę przerywa przybycie Cześnikowej, która uprzedzając przyjazd bratanków, przedstawia młodzieńców w krzywym zwierciadle. W tym momencie wracają myśliwi z polowania na czele ze Skołubą - klucznikiem Miecznika. Myśliwi drwią ze Skołuby, sugerując, że ustrzelony dzik nie jest jego trofeum. Celny strzał należał rzeczywiście do kogoś, kto właśnie jechał drogą w stronę Kalinowa. Do dworu przybywają bowiem Stefan i Zbigniew, zaś celny strzał był dziełem ich sługi Macieja. Gorącą dyskusję przerywa zaproszenie na kolację.

Akt trzeci

Zamek zapada w sen. Hanna i Jadwiga chcą przekonać się czy rzeczywiście bracia są tacy tchórzliwi i udają portrety swoich prababek. Także Damazy też chce postraszyć gości i chowa się w starym zegarze. Skołuba próbuje nastraszyć z kolei Macieja. (*Ten zegar stary...*). Zbigniew i Stefan natomiast myślą już tylko o urodziwych siostrach (*Cisza dokoła..., Gdym przy wieczerzy...*). Świadcami tych wyznań są Hanna i Jadwiga. Obie panny przestraszone uciekają, zaś bracia - przekonani iż przyczyną zamieszania jest Damazy - wdają się z nim w pogawędkę. Poznają w ten sposób całkowicie zmyśloną przez zazdrosnego Damazego historię Kalinowa, jako miejsca zdrady. Bracia podburzeni chcą natychmiast rano opuścić dwór.

Akt czwarty

Hanna nie może zasnąć i cały czas myśli o Stefanie (*Do grobu trwać w bezzennym stanie...*). Tymczasem Damazy cieszy się z obrotu sprawy i udanego ośmieszenia braci. Jednak twarda postawa Miecznika doprowadza do wyjaśnienia nieporozumień i ukrócenia intrygi Damazego. Miecznik opowiada prawdziwą historię "Strasznego dworu". Posiadłość została tak nazwana przez zazdrosne matki panien z sąsiednich okolic, kiedy pradziadek Miecznika miał dziewięć córek tak pięknych, że każdy młodzieniec przybywający do Kalinowa prosił o rękę jednej z nich. Stefan i Zbigniew proszą Miecznika o rękę Hanny i Jadwigi. Wzruszony Miecznik błogosławi parę.

Nie taki Straszny Dwór

W wydanej w 1946 roku przez „Czytelnika” niewielkiej książeczce pod tytułem: „Stanisław Moniuszko - twórca pieśni i oper” zamieszczono na końcu słowniczek fachowych i trudniejszych terminów. Znajduje się tam między innymi takie objaśnienie: „efekt - w sztuce - szumne zabieganie o wrażenie”. Premiera *Strasznego dworu* w roku 1865 była rzeczywiście szumna i wywołała wielkie wrażenie, choć była spowodowana raczej zabiegami muzycznymi i dramatycznymi, niż - jak byśmy dzisiaj to objaśniali - działaniami marketingowymi i promocyjnymi. Sam kompozytor w liście do przyjaciela Edwarda Ilcewicza donosił o „zwycięstwie stanowczym”, zaś „Gazeta muzyczna i teatralna” pisała o „uczuciu szczególnego zadowolenia i błogości”.

Przystępując do pracy nad *Strasznym dworem* był już Moniuszko twórcą znanym i uznanym; sukces *Halki* (zaprezentowanej w Wilnie w 1848 roku, a w Warszawie dziesięć lat później) ugruntował jego pozycję, czego potwierdzeniem był fakt, iż w trakcie prób do nowego dzieła *Halka* była prezentowana już po raz setny. Od 1858 roku - od czasu powrotu z Paryża - Moniuszko piastował stanowisko dyrektora Opery Teatrów Warszawskich, wprowadzając na scenę wiele własnych dzieł (*Flis*, *Hrabina*, *Verbum nobile*) i wzbogacając w ten sposób repertuar prowadzonej przez siebie instytucji, która wcześniej prezentowała głównie opery Donizettiego, Belliniego czy Meyerbeera.

Autorem libretta do *Strasznego dworu* był Jan Chęciński, literat, aktor i reżyser, od czasów *Verbum nobile* nieodstępny współpracownik Moniuszki. Sam kompozytor był zresztą inspiratorem tekstu, bowiem to on skierował uwagę Chęcińskiego na tomik „Starych gawęd i obrazów” Kazimierza Władysława Wójcickiego, z którego poprzedni librecista Wolski korzystał tworząc osnowę dramatyczną *Halki*. Szczególną uwagę obaj Twórcy skierowali na „Gawędę dworzan w baszcie nad bronią. Straszny dwór”, jako

opowieść co prawda mizerną dramatycznie, ale którą Chęciński wzbogacił o wątki komediowe i romantyczne, czerpiąc niektóre pomysły ze *Ślubów panieńskich* Aleksandra Fredry. Doświadczony i zdolny librecista dostarczył Moniuszce tekst wyjątkowy, „...pomysłowy, muzycznie wdzięczny, z wierszem płynnym, słowem ciętym i w charakterze trafnym...”.

A cała rzecz dotyczy dwóch braci, walecznych rycerzy, Stefana i Zbigniewa. Oni to, mając na względzie dobro Ojczyzny i braterstwo broni ślubują bezzeństwo, które już wkrótce, po powrocie do rodzinnego domu, zostaje wystawione na ciężką próbę. Kawalerowie poznają bowiem dwie urodziwe córki Miecznika, Hannę i Jadwigę. Ale - jak to bywa w operze - sama namiętność jest tylko jedną osią dramatu, drugą musi być intryga. Zawiązuje ją stryjenka Cześnikowa, która ma własne plany swatania junaków. Przedstawia ona historię dworu, jako miejsca pojawiania się duchów, naprawdę strasznie. W dodatku kreuje naszych bohaterów w oczach córek Miecznika na tchórzy. Inny intrygant, Damazy - prawnik, sugeruje braciom jakąś zdradę właścicieli dworu, ponieważ zaniepokojony jest konkurencją jednego z młodzieńców względem upatrzonej przez siebie dziewczyny. Dramaturgię wzmacniają dodatkowe wydarzenia: polowanie na odyńca, poruszanie się portretów prababek, gra starego zegara z kurantem. Wszystko prowadzi jednak do szczęśliwego finału, bracia oświadczają się siostrom i wyjaśniają prawdziwy powód nazywania dworu „straszny”.

Moniuszko - tworząc kolejną operę w okresie wybuchu i upadku powstania styczniowego - chciał podnieść na duchu Polaków i stworzyć krzepiący serca rodaków utwór jako „bieżących klęsk pocieszycielkę”. Sam kompozytor w czynnych walkach nie brał udziału z powodu dolegliwości zdrowotnych (miał chore serce, utykał na jedną nogę, o krótkowzroczności nie wspominając). Brał jednak udział w wielu manifestacjach, a przede wszystkim wyrażał uczucia muzyką. Uderzając w patriotyczne tony zamierzał u publiczności wywołać spontaniczną reakcję. Musiał jednak przewidzieć reakcję cenzury. I zaplanował wszystko

mistrzowsko: napisał wybitną muzycznie operę do doskonale przygotowanego libretta oraz połączył wątek komediowy z akcentami narodowymi. W operze pojawia się wiele odniesień do wspaniałej przeszłości i potęgi Rzeczypospolitej (akcja umiejscowiona została w XVII wieku, a dwójka głównych bohaterów to przedstawiciele pełnej cnoty szlachty polskiej), pojawiają się typowo polskie obyczaje (panny leją воск w wieczór św. Sylwestra), a ideał polskiego szlachcica-patrioty jest kreślony wprost w imponującym polonezie „Kto z mych dziewczek, serce której” (...*Dla swej ziemi macierzystej, na skinienie oddać krew...*).

Mistrzostwo kompozytora zostało docenione; po premierze 28 września 1865 roku w Warszawie „publiczność płakała ze wzruszenia, szalała z zachwyty, każde słowo trafiało wprost do znękaných serc, obmywało je we łzach gorącej miłości do ojczyzny”. A taka reakcja została zauważona przez cenzurę i po trzech spektaklach przedstawienie zostało zawieszone na parę lat. Z tego powodu Moniuszko za życia nie usłyszał już kolejny raz swojego dzieła.

Wielki kunszt twórcy *Strasznego dworu* polega także na stworzeniu dzieła ponadczasowego, a nie tylko okazjonalnego. Po upadku powstania styczniowego tłumnie pojawiająca się na spektaklach publiczność wychwytywała niezwykle skwapliwie wszystkie ukryte wątki i aluzje, spychając niejako na dalszy plan intrygę dramatyczną. Dzisiaj jesteśmy skłonni postrzegać to dzieło zgoła odmiennie, jako fantastyczną komedię muzyczną, mocno osadzoną w ówczesnych realiach Rzeczypospolitej.

I najważniejsza rzecz - mistrzostwo Moniuszki objawia się w tej operze przede wszystkim w warstwie muzycznej; jest to z pewnością najwybitniejsza opera naszego „muzycznego wieszcza”. Inwencja melodyczna i harmoniczna, znakomita konstrukcja scen indywidualnych i zespołowych, porywające arie i tańce pozwalają zaliczyć *Strasznego dwór* do arcydzieł polskiej literatury operowej.

Andrzej Kosowski

LANCIA THESIS.

WŁOSKIE DZIEŁO SZTUKI

Lancia Thesis reprezentuje najwyższy poziom wizjonerskiego myślenia. Jej prototypem była Lancia Giubileo, jedyny egzemplarz, ręcznie wykonany w 2000 roku dla Jego Świątobliwości Jana Pawła II. Samochód ten stanowił zapowiedź przyszłej stylistyki nowej Lancii Thesis.

KLASYKA I AWANGARDA

Nikt nie pozostaje obojętny wobec Lancii Thesis. Włoscy styliści stworzyli nietuzinkowe nadwozie, które cenione jest za swoją finezję i piękno. Już pierwsze spojrzenie pozwala zauważyć indywidualne cechy, odróżniające Thesis od

innych marek w tej klasie. To samochód charakteryzujący się pionową osłoną chłodnicy i romboidalnymi reflektorami.

Masywny tył podkreślają innowacyjne lampy zespolone, w których, w miejsce żarówek, zastosowano diody. Światła podczas dnia sprawiają wrażenie dwóch oszczędnych, chromowanych dekoracji, w nocy prezentują się jak jedna czerwono-pomarańczowa linia.

BOGACTWO WYPOSAŻENIA

Pod efektownym nadwoziem kryje się klasyczna limuzyna – wygodna, bezpieczna, dobrze wyciszona, z wnętrzem wykonanym z najwyższej jakości materiałów. Skórzana tapicerka i połysk drewnianych elementów nadają wnętrzu unikalny charakter. Pasażerowie dysponują wielostrefową, automatyczną klimatyzacją. W przednich i tylnych fotelach, w wersji Comfort zastosowano wentylację, ogrzewanie

i funkcję masażu. Unikalne rozwiązanie „Easy Entry & Exit”, polegające na automatycznym przesunięciu siedzenia i kierownicy, umożliwia kierowcy wygodniejsze wejście

do wnętrza Thesis. Drzwi samochodu otwierają się elektrycznie, bez pokonywania oporu tradycyjnego zamka. System audio Bose®, zaprojektowany został specjalnie dla Lancii

przez lidera w sektorze akustyki Hi-Fi. Na konsoli, obok eleganckich analogowych zegarów, mieści się „technologiczny mózg” Thesis: kolorowy, siedmiocalowy ekran, na którym wyświetlane są komunikaty z niemal wszystkich urządzeń pokładowych.

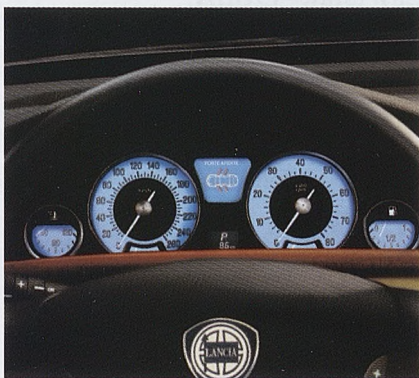
W celu ułatwienia obsługi, część przycisków do sterowania systemem audio została umieszczona w obszytej skórą kierownicy.

Thesis wyposażona jest także w Radar Cruise Control (RCC) – układ kontrolny, dostosowujący

prędkość samochodu do bezpiecznej odległości od samochodu poprzedzającego.

Podróż Lancią Thesis sprawia niemałą przyjemność.

Zawieszenie zostało ustawione z myślą o maksymalnej wygodzie podróżnych. Komfort jazdy zapewnia system „Skyhook”, elektronicznie sterujący zawieszeniem. Z jednej strony, Thesis pozwala zapomnieć o wszechobecnych na

naszych drogach dziurach, z drugiej zaś sprawnie radzi sobie na autostradach.

Obsada

JADWIGA

Agnieszka Czastka (gościnnie)

Monika Ledzion (gościnnie)

HANNA

Edyta Piasecka

Katarzyna Oleś (gościnnie)

STEFAN

Tomasz Kuk

Krzysztof Bednarek (gościnnie)

ZBIGNIEW

Przemysław Firek

Piotr Nowacki (gościnnie)

MIECZNIK

Andrzej Biegun

Andrzej Szkurhan (gościnnie)

CZEŚNIKOWA

Bożena Zawiślak-Dolny

Danuta Nowak-Półczyńska (gościnnie)

MACIEJ

Zenon Kowalski (gościnnie)

Konrad Szota

SKOŁUBA

Wiesław Nowak

Rafał Siwek (gościnnie)

DAMAZY

Adam Zdunikowski (gościnnie)
Dariusz Pietrzykowski (gościnnie)

GRZEŚ

Paweł Szczepanek
Wiesław Popiołek

STARA NIEWIASTA

Zofia Jabłońska (gościnnie)

MARTA

Anna Gajdzik

Orkiestra, chór, balet
Opery Krakowskiej

Chórzyści oraz członkowie baletu
Opery Śląskiej w Bytomiu

Sufler

Dorota Sawka
Wiesław Popiołek

Inspicjenci

Agnieszka Surczyńska
Hanna Podkanowicz-Zarycka

Zespół artystyczny Opery Krakowskiej

w sezonie 2002/2003

DYRYGENCI

Roland Bader,* Tadeusz Kozłowski,*
Stanisław Krawczyński,* Tomasz Lida,
Wojciech Michniewski,* Bogdan Olędzki,*
Andrzej Straszynski,* Piotr Sułkowski

SOLIŚCI

Soprany

Marta Abako, Magdalena Barylak,* Krystyna Behounek,
Maria Domańska, Iwona Hossa-Derewecka,*
Zofia Jabłońska,* Barbara Kubiak,* Małgorzata Lesiewicz,
Dorota Mentel, Iwona Noszczyk,* Katarzyna Nowak,*
Katarzyna Oleś-Blacha,* Edyta Piasecka, Anna Plewniak,
Marta Poliszot, Monika Swarowska-Walawska,
Krystyna Tyburowska, Bożena Walczyk-Skrzypczak,
Karin Wiktor-Kałucka, Joanna Woś*

Mezzosoprany

Elżbieta Janus,* Monika Ledzion,*
Danuta Nowak-Polczyńska,* Maria Seremet,*
Katarzyna Słota-Marciniec,* Bożena Zawiślak-Dolny

Tenory

Krzysztof Bednarek,* Janusz Dębowski,
Ireneusz Jakubowski,* Imeri Kawsadze,
Jerzy Knetig,* Tomasz Kuk, Franciszek Makuch,
Andrzej Orechwo,* Dariusz Pietrzykowski,*
Kazimierz Różewicz, Paweł Skaluba,* Jan Wilga,*
Wojciech Wróblewski, Jan Zakrzewski,
Adam Zdunikowski,* Janusz Żelobowski*

Barytony

Wiesław Bednarek,* Andrzej Biegun,
Władysław Guzik, Adam Kruszewski,*
Zbigniew Macias,* Włodzimierz Skalski,*
Rafał Songan,* Konrad Szota

Basy

Przemysław Firek, Bogdan Kurowski,*
Piotr Nowacki,* Wiesław Nowak,
Rafał Siwek,* Romuald Tesarowicz*

Aktorzy współpracujący

Małgorzata Bielska,* Joanna Liszowska,*
Marek Litewka,* Kajetan Wolniewicz*

* współpraca

ORKIESTRA

I skrzypce

Swietłana Siemiannikowa (*koncertmistrz*),
Paweł Wójtowicz (*II koncertmistrz*),
Ewa Sobczak, Teresa Szarek,
Barbara Łobaczewska-Kuźnia,
Igor Laszkiewicz, Edyta Szlachetka,
Anna Stolarz, Adam Ziętkiewicz, Michał Sternicki

II skrzypce

Iwona Ibek-Milewska, Bożena Baran-Darska,
Tomasz Kuźnia, Halina Boroni,
Ewa Welanyk, Jan Malik,
Agnieszka Majerska, Angela Sznicar

altówki

Aleksandra Michajlenko, Igor Petryczenko,
Vitalij Michajlenko, Małgorzata Piekarczyk,
Maria Drak, Piotr Augustyn, Janusz Chrzanowski

wiolonczele

Barbara Drobniaak-Jakóbiak (*koncertmistrz*),
Alina Grochala, Krzysztof Wójtowicz,
Barbara Wrońska-Korzeniowska, Danuta Pańczyk,
Stanisława Komońska, Leszek Pacanek

kontrabasy

Jerzy Porosło, Marek Lewandowski,
Marek Bednarczyk

flety

Janusz Pańczyk, Wiesław Suruło,
Małgorzata Gładys

oboje

Leonid Pozdeev, Mirosław Drak,
Sylwia Tomera-Długosz

klarnety

Jerzy Krowicki, Dezyderiusz Boroni,
Ryszard Cieśla, Stanisław Olko

fagoty

Arkadiusz Babiński, Patryk Krzyszkowski,
Marcin Krakowski

waltornie

Jarosław Jaworski, Ryszard Rakoczy,
Paweł Siedlik, Antoni Pietras, Marek Jałocha

trąbki

Marek Domagalski, Maurycy Biesiadecki,
Jacek Król

puzony

Arkadiusz Bała, Bogdan Piznał,
Wacław Fular, Krzysztof Węgrzyn

tuba

Jarosław Janecki

perkusja

Sylwia Romek, Maria Stojek,
Marcin Kotarba, Jacek Wać

barfa

Lilianna Kosiorowska-Wysocka

fortepian, czelesta, organy

Maria Mazurkowska

inspektorzy

Paweł Siedlik, Piotr Augustyn

bibliotekarz

Leszek Pacanek

CHÓR

Kierownik

Ewa Bator

Asystent kierownika

Maciej Kozłowski

Soprany

Alina Antonik, Zofia Ciszewska, Maria Czarnecka-Reichel,
Bogumiła Gorczyca, Joanna Grandys, Małgorzata Hyży-Wypart,
Bożena Kielbińska, Kamila Mędrak-Żurek,
Elżbieta Mikulska, Joanna Rakoczy, Aleksandra Sotnicka,
Małgorzata Sznajder-Dziechciowska,
Anna Wątrobska-Jękot, Maria Węgrzyn,
Jadwiga Wierzbicka-Delekta, Lidia Zoń-Raymond

Alty

Agnieszka Czekaj-Janicka, Anna Gajdzik,
Elżbieta Gebel-Nikoniuk, Agata Gondek,
Anna Kostiuszyna, Maria Mitkowska,*
Lucyna Ordon-Klimczak, Maria Pawlisz,
Joanna Piękoś, Lidia Pirowska,
Hanna Swaryczewska, Teresa Tippe,
Monika Wojtasiewicz-Oleniak

Tenory

Andrzej Całka, Jarosław Dijuk,
Krzysztof Kogut, Maciej Kozłowski,
Dariusz Palonek, Wiesław Popiołek,
Wojciech Radoń, Adam Rusek,
Paweł Szczepanek, Łukasz Zakrzewski,
Artur Zgrajka

Barytony

Krzysztof Kielbiński, Stanisław Knapik,
Andrzej Kusza, Jan Migala, Andrzej Wartalski

Basy

Marcin Herman, Adam Kossek, Józef Perun,
Ludomir Rogalewski, Adam Sadzik

Akompaniator

Oleg Sznicar

Inspektor

Maria Pawlisz

Bibliotekarz

Bożena Kielbińska

BALET

Kierownik

Jacek Drozdowski

Z-ca Kierownika

Monika Myśliwiec

Soliści

Renata Drozdowska, Elena Korpusenko,
Monika Myśliwiec, Jacek Drozdowski, Zbigniew Hatłas,
Adam Klafczyński, Marek Kobielski, Victor Korpusenko,
Vasyl Masliy, Krzysztof Szymaniuk

Koryfeje

Marzena Biesiadecka, Magdalena Malska,
Wioletta Maciejewska, Małgorzata Piechnik,
Gabriela Rybicka-Kwaśny, Maja Witkowska-Miś,
Marta Żurawska-Kobielska, Tomasz Wojciechowski

Tancerze

Karolina Cichy, Joanna Dobrzańska, Bożena Kołodziejczak,
Sebastian Kubacki, Adam Mośko, Tomasz Szaro, Igor Wroniecki

Inspektor

Vasyl Maslii

Akompaniator

Tadeusz Markowski *

Asystent Dyrektora Artystycznego

Krzysztof Szafran

Koordinacja Pracy Artystycznej

Lidia Danecka

Ewa Gąsiewska

Asystent Reżysera

Ewa Stengl

Asystent Scenografa

Bożena Pędziwiatr

Kierownik Działu Marketingu

Katarzyna Woźniak

Dział Marketingu

Katarzyna Brykowicz

Monika Brzegowska

Elżbieta Piotrowicz

Elżbieta Szlezyngier

Ewa Świdorska-Winnicka

Impresariat

Anna Chyla

Korepetytorzy solistów

Irena Celińska

Małgorzata Westrych

Kristina Kutnik

* współpraca

ZESPÓŁ TECHNICZNY

Kierownik Działu Technicznego

Magdalena Zagórska

Kierownik Produkcji Działu Technicznego

Grzegorz Gurda

Kierownik Pracowni Elektrycznej

Józef Rybarczyk

Kierownik Pracowni Krawieckiej Damskiej

Alicja Tekiel

Kierownik Pracowni Krawieckiej Męskiej

Ewa Dura

Kierownik Pracowni Perukarsko-Fryzjerskiej

Jadwiga Bąk-Gach

Pracownia Modniarska

Helena Dziubek

Pracownia Ślusarska

Franciszek Szumny

Pracownia Stolarska

Henryk Czarnecki

Pracownia Modelarska

Wacław Didur

Pracownia Malarska

Marek Jarosz

Pracownia Akustyczna

Zbigniew Zawiaślak

reklama w ruchu

MPK S.A. w Krakowie

CAŁOPOJAZDOWA REKLAMA
NA TRAMWAJACH I AUTOBUSACH

“RUCHOME OGŁOSZENIA”
CZYLI REKLAMA MODUŁOWA
NA ŚRODKACH KOMUNIKACJI
MIEJSKIEJ

zawsze aktualna oferta reklamowa
www.mpk.krakow.pl/reklama
informacje
(12) 254 19 19 • 254 10 03 • 254 10 46

ruch w reklamie

ruch w reklamie

BANK BPH

BANK PBK

Bank Przemysłowo-Handlowy PBK SA

BPH PBK SA WSPIERA POLSKĄ KULTURĘ

Po przedstawieniu mówiła, że zostanie aktorką.

Po wystawie chciała być malarką.

Wczoraj byliśmy na koncercie...

Internet: www.bphpbk.pl

Infolinia: 0 801 321 321

(koszt jak za połączenie lokalne)

HMS

HMS Spółka z o.o.

32-005 Niepołomice

ul. Fabryczna 8

tel. (+48-12) 281-11-00

fax: (+48-12) 281-33-33

Dział Handlowy:

tel. (+48-12) 281-35-05

e-mail: hms@hms.com.pl

[http:// www.hms.com.pl](http://www.hms.com.pl)

HMS należy do największych europejskich producentów krat pomostowych, a także wyrobów z krat stosowanych w budownictwie indywidualnym, przemysłowym i ogólnym. W nowoczesnym zakładzie w Niepołomicach świadczone są również usługi cynkowania ogniowego. W uznaniu wysokiej jakości produkcji, stosowania najnowszych oraz ekologicznych technologii wyroby i usługi HMS zostały trzykrotnie nagrodzone Medalem Europejskim.

PRZE KROJ

*poleca
kulturalnie*

OPERA KRAKOWSKA

ul. Lubicz 48, 31-512 Kraków

tel.: (48 12) 628 91 01, fax: (48 12) 628 91 03

e-mail: opera@opera.krakow.pl

www.opera.krakow.pl

SPRZEDAŻ I REZERWACJA BILETÓW

KASY BILETOWE

(prowadzą sprzedaż na wszystkie spektakle)

SCENA OPEROWA

Teatr im. J. Słowackiego, pl. św. Ducha 1

kasa czynna

poniedziałek, piątek, sobota: 10.00 - 13.00, 16.00-19.00

worek, środa, czwartek: 13.00-18.00

niedziela: 12.00-19.00

tel.: (48 12) 421 16 30

SCENA przy ul. Lubicz 48

kasa czynna

od wtorku do piątku: 10.00-13.00, 16.00-19.00

sobota: 16.00-19.00 (gdy jest spektakl)

10.00-14.00 (gdy nie ma spektaklu)

tel.: (48 12) 421 42 00

REZERWACJA

Biuro Obsługi Widza (rezerwacja biletów indywidualnych i zbiorowych)

czynne od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00

tel.: (48 12) 628 91 13, 628 91 15, fax: (48 12) 628 91 11

e-mail: bilety@opera.krakow.pl

Internetowy system sprzedaży biletów – www.ebilet.pl

Redakcja programu

Katarzyna Brykowicz

Opracowanie graficzne

Agencja Padjas

Skład i łamanie

Dariusz Bębnowski

Druk

Drukarnia M8 w Krakowie

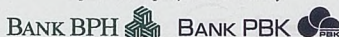
Następujące instytucje i firmy, którym
Opera Krakowska składa serdeczne podziękowania,
wsparły realizację opery *Straszny Dwór*:
Miasto i Gmina Niepołomice
Fundacja Zamek Królewski w Niepołomicach
Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne S.A. w Krakowie
Klub Jazdy Konnej "Pod Zębem"
Action Sound
Techno Light
Gastro-Tour-Serwis

Sponsorzy:

LANCIA

Sponsor Opery Krakowskiej

Bank Przemysłowo-Handlowy PBK SA

Miasto i Gmina
Niepołomice

Patroni medialni:

Partner:

